

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2254/2023
26.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Михиловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Васић, адвокат из ..., због побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3429/22 од 22.09.2022. године, у седници већа одржаној 26.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3429/22 од 22.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2351/19 од 10.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да уговор о поклону непокретности закључен између ВВ, као поклонодавца и туженог ББ, као поклонопримца, оверен од стране Другог општинског суда у Београду 19.01.2007. године под I/1-Ов 684/2007, нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према ВВ у износу од 116.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом по каматној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 02.05.2006. до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, па је обавезан тужени да трпи и призна да тужилац наведено потраживање може намирити продајом непокретности која је била предмет уговора о поклону – стана број .. који се налази на трећем спрату зграде број .. у улици ... у Београду, уписан у лист непокретности број .. КО ..., кат. парцела .. . Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.159.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3429/22 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2351/19 од 10.03.2022. године у ставу првом изреке. Ставом

другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2351/19 од 10.03.2022. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 1.022.250,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. и 2. тач. 7. и 12. ЗПП, али те повреде нису ревизијски разлог из члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је закључио уговор о зајму 40.255 USD у противвредности од 116.000 евра са покојним ВВ, оцем туженог. Зајам је уговорен са роком враћања до 01.05.2006. године и то без камате. У случају доцње зајмопримца предвиђена је обавеза плаћања камате од 15% на месечном нивоу. О датој позајмици сачињена је признаница од стране адвоката Предрага Пантелића са датумом 01.02.2016. године. Тужилац је закључио и два уговора о бескаматном зајму са предузећем „Ерни“ из Панчева. По првом уговору од 31.01.2006. године установљена је позајмица од 80.000 евра, а по уговору од 01.02.2006. године од 36.000 евра. Међутим, уговорени износи позајмице никада нису уплаћени на рачун зајмопримца. У циљу обезбеђења уговорених позајмица закључен је уговор о јемству са предузећем „Херн“ из Београда, чији је заступник био ВВ, који је дао заложну изјаву за упис забележбе превентивног намирња у корист тужиоца за потраживање у висини од 116.000 евра, по уговору о зајму закљученим са предузећем „Ерни“. Наведено право је установљено на 6/8 дела трособног стана у Београду у улици ... број .. и бензинској пумпи у ... . Упис је извршен у односу на стан у листу непокретности број .. КО ... . ВВ је 19.05.2006. године закључио и уговор о поклону са својим сином ББ. На основу овог уговора, овереног пред Другим основним судом у Београду 19.01.2007. године ББ, сада туженом, пренет је у својину седмособни стан број .., на трећем спрату у згради ... број .. у Београду, на кп. бр. .. КО ... уписан у листу непокретности број .. .

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да су у овој правној ствари испуњени сви законом прописани услови за успешно побијање спорног уговора о поклону који је закључен између ВВ и његовог сина, сада туженог ББ, јер је учињеним бесплатним располагањем ВВ, као дужник, довео себе у инсолвентно стање тако да није у могућности да испуни обавезу враћања зајма повериоцу и због чега је тужбени захтев тужиоца основан.

Врховни суд је становишта да су правилно нижестепени судови применили материјално право, одредбу члана 280. став 1. Закона о облигационим односима којим

је прописано да је сваки поверилац чије је потраживање доспело за исплату, и без обзира кад је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету повериоца, као и одредбу става 2. истог члана, којим је прописано да се сматра да је правна радња предузета на штету повериоца ако услед његовог извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериоцевог потраживања. При томе су нижестепени судови били на правилном становишту да је терет доказивања чињенице да дужник нема друге имовине из које би поверилац – тужилац могао наплатити своје потраживање, на страни туженог, јер је то у његовом интересу. Дужник је учињеним поклоном сину, онемогућио тужиоца да наплати своје доспело новчано потраживање, тако да је наведени уговор закључен на штету тужиоца, због чега је основан тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да дозволи да тужилац своје потраживање наплати из непокретности – стана који је предмет закљученог уговора о поклону, овереног пред Другим општинским судом у Београду 19.01.2007. године под I/1 Ов 684/2007. Зато Врховни суд налази да су у конкретном случају кумулативно испуњени сви законски услови за побијање дужникове правне радње (доспелост потраживања, висина потраживања, располагање дужника уговором о поклону у корист сина као сродника у правој линији чиме је дужник доведен у ситуацију да нема довољно средстава за наплату тужиоцевог потраживања), а тужба је поднета у року од три године од овере бестеретног уговора у смислу члана 285. став 1. ЗОО, па су неосновани наводи ревизије да је побијана пресуда заснована на погрешној примени материјалног права.

Наводима ревизије да се у списима предмета налази признаница од 01.02.2006. године, у којој се наводи да ВВ потврђује да је дана 01.02.2006. године од тужиоца, као зајмопримца примио укупан износ од 116.000 евра, који износ је дужан да врати најкасније до 01.05.2006. године и да се из садржине ове признанице једино може јасно закључити да је настала као последица уговора о бескаматној позајмици и да је ВВ њоме само потврдио да је он физички, критичном приликом, као власник предузећа „Ерни“ д.о.о. Панчево, преузео новчани износ, јер је то од њега тужилац тражио, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог из одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Ни осталим наводима у ревизији, које је овај суд такође ценио, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке, због чега посебно нису ни образлагани.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић